

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hermogeni Episcopo. 139.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Ερμωγένει Ἐπισκόπῳ. ρλθ.

Hermogeni Episcopo. 139.

Ἡ ἀγάπη ὡ πάντα μικρὰ πρὸς σέ
 φηγέσθαι οἴχεται, πρᾶγμα ἔπιμον
 ἔμμεγα, ἔ λαμπρῶν, καὶ περὶ ὃ
 μὲν πρὸς φηπικὸς χροὸς πρὸς ἐμνήσθη.
 ὁ δὲ σωτὴρ δὲ ἐπέφοίτησε. καὶ οἱ ἁ-
 πόστολοι ἐκήρυξαν τῷ οἰκείῳ ἁματι-
 τὰ θεασιαζέμεντα σφραγίσαντες. ποι-
 γάρ τοι τὰ ἑαυτῶν μόνον σκοποῦντες
 τὸν κοινὸν ἐχθρὸν ἀφέντες, καὶ ἀλλήλων
 ὀπλιζόμεθα. ἔ κινδυνεύει ὁ χεῖρ ἡ
 πτος ἡπίηθεις, τῇ ἡμετέρῃ ἀφίσταται
 νευρωθεὶς ἀναμάχουσι καὶ νικᾷ. πέ-
 πλωκε μὲν γὰρ εἰς ἀπεισιπέπας θεα-
 σιέται. ἡ δὲ ἡμετέρῃ ράθυμία καὶ ὁ
 πρὸς ἀλλήλους πόλεμος νύστα τῷ πε-
 πλωκί, ἔ ράθυμ γέγονε ὡς κινδυνεύει
 τόγε τῶν ράθυμων μέρος, τὸ γε-
 γνημῶν παρὰ τοῦ σωτῆρος κα-
 τέρημα. εἰ γὰρ καὶ πολυμῶν εἰ-
 σὴν, ἀλλάγε ἀληθὲς ὃν λελέξεται
 οἴχεται. διὸ καὶ τυχὸν ἴσως τοῦτο
 ὄψρ ἐζήτησας μαθεῖν, ἀφ' ἧς με-
 λαδοῦ πρὸς ἐμνήσθη. τίς ἀφέλεια ἐσ-
 τῷ ἁματί μου, ἐν τῷ κατασθηναι-
 με εἰς ἀφθορὰν; τρεῖς εἰς τὴν
 πολυφθορον τῶν ἀνθρώπων φύσιν. εἰ
 γὰρ καὶ ἄλλα πινὰ μινύει. ἡσικώτε-
 ρον μὲν γὰρ εἰς τὸν Δαβὶδ. φυσικώ-
 κώτερον δὲ εἰς τὸν Ἀδάμ, ἐκλαμβά-
 νεται. ἀλλάγε καὶ πρὸς τοῦτον βλέ-
 πειν ἔδοξε πολλοῖς ἀγίοις τὸν σκο-
 πῶν. ἐγὼ μὲν γὰρ φησι τοσοῦτον κα-
 τέσθην, ὡς καὶ ἀπίστῳ παρὰ πολ-
 λῶν ἀφ' ἧς πλὴν πολλὴν συγκατάβα-
 σιν, ἔ τὸν τύραννον ἐχειρωσάμεν, ἔ
 σοῦ ὁ τῶν σεραφίμ λέγων θεωρός, δι-
 χειροσύνη μαθεῖτε ποιεῖν οἱ ἐνοικοῦ-
 ντες ἐπὶ τῆς γῆς. πέπαυται γὰρ ὁ ἀ-
 σεβῆς. ἡμεῖς δὲ τὸ πάσις ἐλπίδος κρεῖτ-
 τον κατέρημα, ἔ τὸ ὑσφύες, ἔ
 παυτὸς ἐπέκεινα γαίματος τρέπαμον
 διὰ τῆς οἰκείας ραθυμίας πρὸς ἀκαλε-
 τῆς οὐ ὑμῖν λελέξεται ἀπολογία;

Charitas, ut acerba omnia ad te lo-
 quar, perit & evanescit, res ingentis
 pretij, ac præclara & splendida, & de
 qua, tum Propheticus chorus vaticina-
 tus est, tum Servator huc venit, ac de-
 nique Apostoli conciones habuerunt,
 eaque, quæ sanxerunt cruore suo con-
 signarunt. Ac proinde nostris dunta-
 xat commodis quisque consulentes, o-
 misso hoste alij aduersus alios arma in-
 duimus. Ac periculum est, ne ille, qui vi-
 ctus ac profligatus est, ob dissidia nostra
 collecto robore, acceptam cladem faciat,
 victoriâque adipiscatur. Etenim
 ille quidem iacet, etiamsi audacia sto-
 lide efferatur, at nostra ignavia, mu-
 tuumque bellum, neruos iacenti ac ro-
 bur attulerunt: ita ut, quantum qui-
 dem ad nostram focordiam attinet, me-
 tuendum sit, ne præclarum illud faci-
 nus quod à Salvatore editum est (et si
 enim id dictu audax est, tamen quia ve-
 rum est, dicitur) profus percat. Vnde
 etiam hoc fortasse, quod tibi exponi cupis,
 per Psalmistam prædixit, his verbis vtens,
 Quæ utilitas in sanguine meo, dum def-
 cendo in corruptionem, hoc est ad homi-
 num naturam multis corruptionibus ob-
 noxiam? Et si enim alia quoque nonnulla
 indicat (nam si moralem sensum spectes,
 de Dauide, si naturalem, de Adamo intel-
 ligitur) at ad hunc quoque scopum plerif-
 que sanctis viris cedere visus est. Ego enim
 inquit, vsque eò me demisi, ut etiam, ob
 ingentem demissionem multi ad creden-
 dum adduci nequeant, tyrannumque su-
 begi ac prostrai. Idque Seraphinorum
 spectator his verbis clamat: Discite iusti-
 tiam facere, qui habitatis terram: com-
 pressus est enim impius. Vos autem faci-
 nus omni spe maius, excellensque atque
 omnem admirationem excedens trophaum
 per inertiam vestram prodidistis. Quamã
 igitur vobis excusatio, quæ venia, quæ mi-
 sericordia relinquetur, cum hæc à vobis
 vita reposcetur, quam in scripturis dunta-

Psalm. 29.

Psalm. 26.

xat fitam perspicio, alibi autem, atque in operibus, haudquaquam.

Maroni Presbytero. 140.

Ingentem hoc omnibus admirationem mouet, quòd cum ipse in sceleribus ac flagitiis solutus sis, ac neque freno pareas, nec obiurgatione castigeris, miserum tamen Zosimum, quem maximè imitaris, sannis ac diceriis incessas. Nam si non eadem, quæ ille, perpetrases, eum corrigere non autem traducere, ac maledictis infectari oportebat. Cum autem pictoribus accuratius & expressius eum in hoc imitatus sis, ea videlicet, quæ imitari minimè conueniebat. imitando consecutus, quid tu, cum ipsius duntaxat stuporem ac vancordiam euulgare putes, tuum quoque stuporem in publicum effers? Nam qui hæc audiunt, utrumque qui lapidibus obruatur, dignum esse existimant, alterum nimirum ut vitiorum architectum, alterum ut discipulum: Quamobrem duorum alterum tibi faciendum est, nempe ut aut peccare desinas, aut eum, qui in iisdè, quibus tu flagitiis versatur, ne cauillis impetas. Hoc enim quauis re graui grauius est.

Theodoro Presbytero. 141.

Si dicere fas est (fas est autem vera loqui, cum quis pro virtute pugnat) periculum est, ne diuina prædicatio ab iis ipsis, qui eam tueri videntur, euertatur. Nam cum contraria iis, quæ loquuntur faciunt, multos adduxerunt, ut sermonibus, quos habent, non secus ac fabulis attendant. Quocirca operæpretium est, ut ipsi periculum, quod sibi imminet, cogitantes, nihil non agant, quo illius expertes mancant.

Παύλο. 142.

Minimè quidem oportet diuinitatis naturam Iudæorum more in vnum Deum

ποῖα συγνώμη τις ἔλεος, ἅτις αὐτῶν τῶν ἀπατηθῆναι τὸν εἶον, ὃν μόνον ἐν ταῖς γραφαῖς κείμην ὄρω, ἀλλὰ καὶ δὲ, ἐπὶ τῶν ἔργων οὐδαμῶς.

Μάρωνι πρεσβυτέρῳ. ρμ.

Λίαν θαυμάζωσιν ἅπαντες. πῶς ἀφειτος ὢν ἐν τοῖς πλημμελήμασι, καὶ μήτε χελινῶ περιθόμβρος, μήτε ἐλέγχωσφρονιζόμενος, Ζώσιμον τὸν δειλαγον κωμωδῆς, ὃν μάλιστα ζηλοῖς. εἰ μὲν γὰρ τὰ αὐτὰ αὐτῷ μὴ διαφραττες, διορθοῦν ἐχέην, οὐ μὴν κωμωδῆς εἶναι. εἰ δὲ τῶν ζωγράφων ἀκλειέστερος μιμητῆς εἰς τὸ γέροντας, τὰ ἀζηλῶτα ζηλώσας, τί τιμὴν ἐκείνῳ μόνον νομίζων ἐκπομπεῖν ἀναληθισίαν, καὶ τιμὴν σαυτοῦ δημοσεύεις. οἱ γὰρ ἀκούοντες ἀμφοτέρους καταλευοῦμαι δίχρον εἶναι νομίζουσι, τὸν μὲν ὡς ἀρχιτέκτονα τῶν χακῶν, τὸν δὲ ὡς γνήσιον φοιτητὴν. διοῖν τοιγαροῦν θάτερον δίχρον σε ποιῆν, ἢ παύσασθαι ἀμαρτάνοιτα, ἢ τὸν ταῦτά σοι δρωῖντα, μὴ κωμωδῆς εἶναι τὸ γὰρ δεινῶν ὄσι δεινότερον.

Θεοδοσίῳ πρεσβυτέρῳ. ρμα.

Εἰ θέμις εἶπέν, θέμις δὲ ἀψευδῆς ὑπαρῆ ἀληθείας ἀγωνίζομενον. κινδυνεύει τὸ θεῖον κήρυγμα ὑπὲρ αὐτῶν τῶν δοκούσαν αὐτῷ συνηγορεῖν ἀναπεδάφθαι. πάναντία γὰρ ὢν φράζουσι δρωῖντες πολλὰς, ὡς μύθους τοῖς λεγόμενοις παρεχθῆναι ἀπέπεισαν. καὶ τοῖσι αὐτῶν ἐνοουῖται, ὡς ὁ κίνδυνος αὐτοῦς ὄρα ἅπαντα περᾶσαι, ὅπως τοῦτο ἀπέρατοῖσι ἀμείψωσι.

Παύλῳ. ρμβ.

Ημεῖς μὲν καὶ τὴν τῆς θεότητος φύσιν συγγεῖναι ἰσθαικῶς, εἰς μόνον